

tusinde Mennesker, der kan være Finansminister, og indenfor Socialdemokratiet vover jeg ogsaa at paastaa, at der ikke findes saadanne tusinde udvalgte, og heller ikke indenfor Venstre, men jeg tør naturligvis, efter det nøje Kendskab, det ærede Medlem har til Højre, ikke driste mig til overfor ham at paastaa, at der ikke er mindst tusinde Højremænd, som kunde være Finansminister (*Schovelin*: Bedre end De, sagde jeg!) Ja, bedre end jeg, det gaar jeg ogsaa ud fra. Men for overhovedet at være Finansminister maa man dog have nogle Evner og Kundskaber i den Retning og ogsaa nogen politisk Indsigt, det antager jeg, det ærede Medlem ogsaa mener, og det glæder mig altsaa at konstatere, at der, mener det ærede Medlem, indenfor Højre er mindst Tusinde, som bedre kunde være Finansminister end jeg. Det er da sørgeligt, at disse tusinde Mennesker holder deres Indsigt saa meget tilbage, at man mærker saa lidt til dem i det offentlige Liv. Men dette er i og for sig en ligegyldig Ting. Det ærede Medlem talte om de Uhyrligheder, som slette Finansministre og slette Lovgivere satte i Værk, og det trøster mig noget med Hensyn til det ærede Medlems Bedømmelse af mig. For naar der overhovedet her i Landet — saaledes opfattede jeg det ærede Medlem — næsten kun er slette Lovgivere og slette Finansministre, skærer det ærede Medlem jo de fleste af os over een Kam, og min Skæbne er da ikke forskellig fra de andres.

Jeg skal altsaa nu ikke komme ind paa, hvad det ærede Medlem sagde om sine Ændringsforslag, men kun sige nogle faa Ord, som vedrører selve Lovforslaget. Paa eet Punkt tør jeg maaske sige, at det ærede Medlem har fuldkommen Uret og i Virkeligheden ved sine Ord godtgjorde det. Naar der er Tale om, at en Opgørelse som den, der nævnes i Lovforslaget, skal udfærdiges hurtigt, enten samme Dag, som Købet og Salget finder Sted, eller næste Dag, kan han ikke med nogen Ret indvende, at dertil er ogsaa fornødent, at de Værdipapirer, der er Tale om, udleveres til Køberne. I det Øjeblik Købet er sluttet, Salget tilendebragt, kan Opgørelsen udfærdiges, ganske uden Hensyn til, om vedkommende har Værdipapirerne i Hænde eller ej. Det ærede Medlem sagde atter med en Lignelse, som han synes at være forelsket i, med Hensyn til Børsen, at der kontrollerer man Indgang og Udgang og ikke mere. Ja, det er sandt, men jeg paastaar altsaa overfor dette, at man kon-

trollerer ogsaa dem, der gaar frit ind. Det gør man ved alle Lejligheder, hvor der overhovedet fordres Billet og der forlanges Betaling, man kontrollerer, om der er Folk, der har Ret til uden Betaling at gaa ind og ud. Det er det samme, som sker ved disse Opgørelser, som skal kontrolleres, selv om de ikke er stempelpligtige: i Finansministeriet skal man bedømme, om de er stempelpligtige eller ej.

Det ærede Medlem nævnedes atter de 20,000 Kr., som jeg med et højt Tal havde sagt, Kontrollen vilde koste — jeg er mere tilbøjelig til at tro, at det vil blive et Tal, der ligger mellem 10,000 og 20,000 Kr. —, og indrømmede, at det var ikke nogen stor Sum, naar man overhovedet skulde have Kontrol og Tilsyn. Det ærede Medlem synes virkelig for Alvor at gaa ud fra, at der ikke behøves Tilsyn i denne Sag. Et Tilsyn, tror jeg, er i højeste Grad fornødent. Men paa den anden Side: Skal vi dog ikke kunne blive enige om, at det hele ikke er saa stort et Spørgsmaal, som det ærede Medlem vil gøre det til? Hvad er det, der forlanges af Vekselerere og Banker og private Folk? De sidste vil kun meget sjældent faa med denne Lovs Bestemmelser at gøre, vi ved alle, at disse Værdipapirer omsættes, overdrages, købes og sælges af de Folk, hvis Forretning det er. Hvad er det, der forlanges af dem? At de skal udfærdige en Opgørelse af den gjorte Forretning, at denne Opgørelse skal indordnes i et Blankethæfte, og at disse Blankethæfter kan kontrolleres. Nu gør det ærede Medlem dette til et uhyre Posekigeri fra Statens Side, en Generen af disse Folks Virksomhed, en forfærdelig Indblanding i privat Forretning. Det hele er, at de har et Blankethæfte, hvorpaa deres Forretninger staa opført, og dette Blankethæfte kan efterses af Finansministeriet eller Tilsynsmyndighederne, og det kan ogsaa udleveres til Finansministeriet, indsendes til dette for der at undergaa en nøjere Kontrol. Og dette gør det ærede Medlem til noget, som saa at sige river Samfundet op i dets Grundvold. Nej, det er for store Ord at anvende, det ærede Medlem nærer altfor store Betæneligheder. Han mener, at fordi han nu er sat til at forsvare visse Interesser eller hæge om visse Interesser, maa han benytte saa store Ord i denne Sag.

Det ærede Medlem nævnedes atter de stærke Kontrolbestemmelser, som i sin Tid er blevet indsat med Hensyn til Cigaretbeskatningen, og som man da havde klaget over; og saa sagde han: Men Livet er